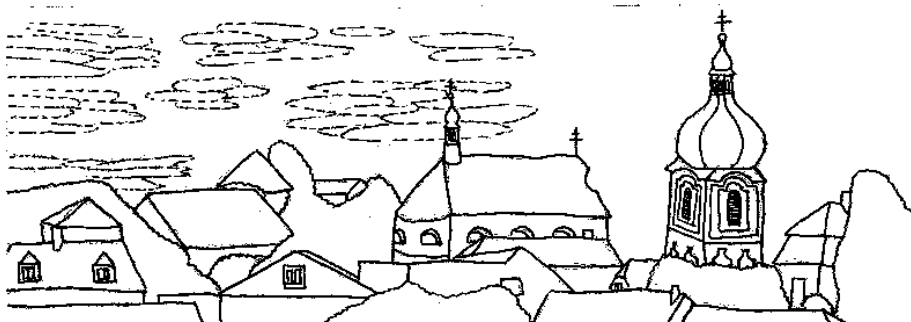

ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Brandýs nad Labem

ČÍSLO 11

LISTOPAD 2017

Úvodní slovo P. Josefa Hurta

Letošní listopad je ve znamení povolebních vyjednávání a oslav výročí 17. listopadu 1989. Také tradičně vzpomínáme na naše zemřelé. Nabízím dvě otázky. Jak jsme prožili těchto 28 let ve svobodě? Jaká generace v době svobody vyrostla? Odpověď na první otázku si může každý dát sám. Byla by to velmi zajímavá anketa. Odpověď na to, jaká je mládež po roce 89, nabízí výzkum, jehož výsledky byly nedávno uveřejněny.

Vedle této sekulární odpovědi může být velmi zajímavý průzkum, který iniciuje papež František. Ten zve mládež k vyplnění dotazníku, k jarnímu setkání ve Vatikánu a na podzim k velkému dialogu mladých lidí s biskupy o tom, čím žijí mladí lidé, jak vidí své povolání a jak ho hledají. Stále je možné se zapojit do vyplnění dotazníku a mít možnost spolupovytvářet tento zajímavý proces, který je v naší církvi hodně novou zkušeností.

Oznámení

Biblický klub

Setkání biblického klubu budou v úterý 14.11. a 28.11. od 19.15 na faře v Brandýse. Zveme všechny, kdo mají chuť poslechnout si úryvky z duchovní četby a rozjímat nad nimi.

Bohoslužba pro rodiny s dětmi

Mše svatá přivětvá pro děti bude opět druhou neděli v měsíci 12.11. v 8.30 v Brandýse.

Farní káva

V den slavnosti Ježíše Krista Krále v neděli 26.11. se bude v Brandýse konat farní káva.

Národní potravinová sbírka

Také letos se bude v Tesco v Brandýse nad Labem konat Národní potravinová sbírka. Potravinu z této sbírky budeme před Vánoci rozdávat do rodin, které tuto pomoc potřebují. Proto se na Vás obracíme s prosbou o pomoc při této sbírce, která bude probíhat v sobotu 11. listopadu 2017 od 8.00 do 20.00 hod. My, sestry, tam budeme přítomné po celou dobu, ale potřebujeme dobrovolníky, kteří s námi budou rozdávat leťáčky a vybírat darované potraviny. Vy, kdo byste se chtěli zapojit do této aktivity pomoci potřebným, se můžete hlásit u s. Veroniky: 775 117 061. Velké díky!!!

Koncert Jaroslava Hutky

Ve středu 15.11. od 19 hod. se v kostele sv. Petra koná koncert Jaroslava Hutky k výročí 17. listopadu.

Liturgický kalendář

Středa 1. listopadu

Slavnost Všech svatých

Čtvrtek 2. listopadu

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Sobota 4. listopadu

Památka sv. Karla Boromejského

Čtvrtek 9. listopadu

Svátek Posvěcení lateránské baziliky

Pátek 10. listopadu

Památka sv. Lva Velikého

Sobota 11. listopadu

Památka sv. Martina

Pondělí 13. listopadu

Památka sv. Anežky České

Pátek 17. listopadu

Památka sv. Alžběty Uherské

Úterý 21. listopadu

Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě

Středa 22. listopadu

Památka sv. Cecílie

Neděle 26. listopadu

Slavnost Ježíše Krista Krále

Čtvrtek 30. listopadu

Svátek sv. Ondřeje

Nevyžádané rady mládeži

Poslední kniha Marka Váchy nazvaná *Nevyžádané rady mládeži* je jednoznačně hit roku. Otevřete jí na kterékoli straně a najdete živý materiál k diskuzím. Co věta, to perla. Kniha je prý psána s myšlenkou na čerstvé maturanty a studenty prvních ročníků VŠ. Rozhodně ale oslovuje všechny napříč generacemi. Vybírám několik perel. A vřele doporučuji coby čtivo okolo rodinného stolu při dlouhých zimních večerech.

„Co kdybyste pro změnu zkusili být obrazem Božím? Co kdybyste zkusili tančit na stole, když k tomu přijde chuť, přelézt zeď, utrhnout růži, skočit si jump, skočit si nahoru do Himalájí, ležet na skále a dívat se shora na kondory, spát pod hvězdami, co kdybyste nechali vytrysknout svoje lidství, své svaly, svou odvahu, svou energii, svou ženskost, svou mužnost, svou chuť běžet na Cestě, žít po Pravdě, být člověkem jako vlk je vlkem, a především - žít Život!“

„Vnímám sám sebe již na opačné straně kopce, pomalu sestupujícího. Nervozita či žízeň je den ze dne větší. Nutkavý pocit, že se musím porvat o každou minutu času. Na rozdíl od dáv-

ných let už vím, že nepřechtu všechny knihy, které bych rád přečetl, neuvidím všechny filmy, které bych chtěl, že už neudělám vše, co bych býval rád udělal, už nenapišu všechny knihy, které bych býval rád napsal. Smrt již není abstraktní možnost, blíží se velmi prakticky. Dny jsou diamantové, každý z nich je nekonečně cenný, je to řež o každou minutu. Musím pečlivě volit, do čeho půjdu a do čeho ne. Každá vteřina se počítá.“

„Modlitba je cesta k tomu, který nám nejen cestu nabízí, nýbrž Cestou je. Nemá nic společného se zbožností, s klečením v kostelních lavicích se sepjatýma rukama, i když to k tomu třeba taky patří, spíš s horolezectvím nebo sochařstvím. Je to úsilí zarputilých násilníků, kteří se chtějí vlomit dovnitř a věří, že jsme všichni pozváni k mystice, k cestě nahoru, a že všichni jsme zaliti milostí jak světlem, všichni. Nad každým z nás jsou ohnivé plameny, občas jsou vidět, občas ne, ale jsou zde stále.“

Klára Pirklová

Marek Orko VÁCHA: Nevyžádané rady mládeži. Brno: Cesta, 2017.

Dne 28.10.2017 byl ve Svémyslicích p. Josefem Hurtem za pěveckého doprovodu svémyslických farnic vysvěcen křížek vztyčený na památku paní Heleny Srbové, která tragicky zahynula na sklonku války dne 25. března 1945.

Nad knihou Richarda Rohra „Pád vzhůru“

K napsání této reflexe mě vyprovokovalo chybné uvedení názvu knihy („Pád dolů“) v rozhovoru s otcem Josefem v Katolickém týdeníku 36/2017 neb tiskařský šotek či jaká jiná moc zapříčinila, že zkomolením názvu se zcela vytratil původní smysl knihy, a tím i její velmi důležité poselství. Toto poselství v jedné ze svých básní podobně vyjádřil také František Halas – „Proti přitažlivosti zemské do výšky volím pád“. Útlá knížka známého františkánského kněze Richarda Rohra jistě stojí za přečtení a pozornost zejména lidí mezi čtyřicítkou a šedesátkou, kteří se potýkají s krizí středního věku.

Kniha „Pád vzhůru“ je jakýmsi kompasem a pomocí člověku v jeho cestě do druhé poloviny života. Do hloubky rozebírá málo známou či zdůrazňovanou skutečnost, že úkoly první půle života člověka se liší od úkolů poloviny druhé a zásadním způsobem se liší i spiritualita obou polovin života. Zatímco v mládí si člověk vybírá své povolání, založí rodinu, najde zdroj obživy a buduje své sociální zázemí, úkolem zralého věku je naučit se věci opouštět a nechat plynout. V duchovní rovině buduje mladý člověk svou identitu skrze hledání jistot a vymezení hranic, ve druhé půlce života je naopak nutné hranice prolomit a nahradit úzký pohled velkou Perspektivou. Spiritualita druhé půle života tak sice zahrnuje spiritualitu první půlky, ale je nyní mnohem širší a hlubší, kvalitativně jiná.

Vyznačuje se sjednocováním protikladů (z „bud“ – anebo“ se stává „to i ono“ s důrazem na spojce „i“ – „my“ i „oni“, láska i nenávisť, radost i utrpení, křesťané i nevěřící, katolíci i protestanti...), pohledem z Boží perspektivy a radostí z vědomí, že člověk – my všichni – jsme součástí Velkého příběhu. Svět již není černobílý, ale barevný.

Obě zmíněné životní etapy jsou důležité a potřebné, ovšem ne mnoho lidí se na cestu duchovní zralosti vydává. Zůstává totiž skryta a k prolomení hranic je zřejmě nezbytná jistá dávka utrpení. Spíše se nám děje, než že bychom si ji dokázali naplánovat naší vůlí a mravní dokonalostí. Není to totiž naše dokonalost a „svatost“, nýbrž naše selhání a pády, které se na první pohled paradoxně, ale ve skutečnosti velmi reálně, stávají odrazovým můstkem na naší duchovní cestě vzhůru. Nebojme se tedy připustit si a do hloubky prožít naše pády a utrpení, neboť právě ony skrývají klíč k uzdravení a jen tak mohou být proměněny. Naše pýcha, naše ego musí nejprve zemřít, abychom spolu s Ježíšem mohli třetího dne vstát z mrtvých. Je však třeba vyslyšet niterné volání a udělat první krok do neznáma. Nebo – v jiném obraze – rozhodit sítě na druhé straně lodi. Kniha „Pád vzhůru“ nám může být na naší cestě k moudrosti vydatnou pomocí a podporou.

Kateřina Herynková

Loretánská kaple ve Starém Hrozňatově

Je krásný podzimní den. Slunce ozařuje vzorně udržované poutní místo na kopečku nad vesnicí. Procházíme vstupní branou do poutního areálu. Loretánská kaple obklopená ambity jako by přímo vybízela k modlitbě a meditaci. Než projdu ambity kolem dokola, pomodlím se tři desátky růžence. Tajemství růžence splývají s obrazy ze života Panny Marie na stěnách. Tak nějak to asi bylo míněno barokními staviteli, když tohle místo vznikalo. Mám pocit, že velebný klid, který tu panuje, je vlastností Lorety a ani to tu jinak vypadat nemůže. Ale to je jenom zdání. Hrozňatovská Loreta už tu totiž vůbec nemusela být, vlastně už tu skoro nebyla.

Vesnice Starý Hrozňatov leží pár kilometrů na jih od Chebu a kdysi se jmenovala Kinsberg nebo taky Kynšperk a měla převážně německy mluvící obyvatele. Jméno Hrozňatov vzniklo až po válce. Snad proto, že podle pověsti právě na místním hradě zemřel utrýzněně hladem zakladatel tepelského kláštera blahoslavený Hroznata. Na kopci nad vesnicí vystavěli v letech 1664 – 1683 chebští jezuité loretánskou kapli. Velká křížová cesta, zasazená do malebné krajiny, měla celkem 29 zastavení s více než 120 malovanými dřevěnými sochami.

Poutní místo postupně získávalo věhlas a již od druhé poloviny 17. století jsou popsány zázraky a uzdravení na přímluvu černé loretánské Madony. Poutě pokračovaly i v dalších desetiletích. Ani zrušení jezuitského řádu a omezení pobožností za Josefa II. nedokázalo

přerušit mariánskou úctu, kterou sem chodily projevovat tisíce poutníků.

Až druhá polovina 20. století zasadila hrozňatovské Loretě zdánlivě nezhojitelnou ránu. Po vysídlení německého obyvatelstva se vesnice vylidnila. Noví obyvatelé neměli k poutnímu místu vztah. Poutě skončily, bohoslužby se konaly nepravidelně. Definitivní konec znamenalo vytvoření hraničního pásma v roce 1951. Loreta chátrala, armáda ji využívala při výcviku, do mariánské sochy na průčelí se údajně trefovali vojáci při cvičných střelbách. Vybavení bylo rozkradeno a většinou spíš zničeno. Střechy se propadly, ambity zarostly křovím, malebné poutní místo se proměnilo v ruinu. V tomto stavu se Loreta dočkala roku 1989.

Ani změna poměrů, bohužel, neznamenala pro Loretu velké naděje. Finanční prostředky na obnovu nebyly a svatyně se dále rozpadala. A nejspíš by zanikla jako tolik jiných kostelů, nebýt pana Antona Harta, hrozňatovského rodáka, který si dobře pamatoval slávu poutního místa, a vysnil si, že Loreta bude obnovena. Ve Waldsassenu založil Spolek na obnovu loretánské kaple. Do roku 1992 vybral Spolek velkou část potřebných peněz a s přispěním československého státu se začalo opravovat. Již v říjnu 1993 se na Loretě, tehdy jen částečně obnovené, konala první česko-německá pouť. Obrazy a sochy byly vytvořeny nově soudobými umělci, původní vybavení se dohledat nepodařilo. Jen loretánskou Madonu, rozpadlou a

poničenou, nalezla sestra pana Harta v Chebu v depozitáři a na vlastní náklady ji nechala zrestaurovat.

Dnes poutní místo opět září v plné krásě. A snad by nás mělo inspirovat, že i to, co je zdánlivě beznadějně, je s pomocí Boží možné. Věřím, že srdce a ruce zachránců Lorety vedla svatá Panna, které se zalíbilo na tomto místě a nechtěla, aby se poutní místo ztratilo. A tak

jako kdysi, její socha na průčelí znovu hledí do dálky, kde se rýsuje silueta jiné poutní kaple, kouzelné Nejsvětější Trojice nad klášterním městem Waldsassen. A tak jako kdysi, i dnes mohou poutníci spojit poutě k těmto dvěma místům, vzdáleným pouze osm kilometrů. Osm kilometrů, které po dlouhých čtyřicet let protínala železná opona.

Monika Pecková

Obnovená duchovní svoboda

O víkendu 13.–15. října mládež z naší i boleslavské farnosti spolu s mládeží z pražské farnosti Nejsvětějšího srdce Páně vyrazila na duchovní obnovu. Obnovu vedl otec Jan Houkal a téma znělo „Svoboda“. Bydleli jsme v útulné skautské klubovně v Čáslavi a kolektiv jsme měli milý, podmínky k duchovní obnově byly tedy perfektní.

Struktura všech obnov s otcem Janem vypadá vždy stejně: za celý víkend máme kolem pěti povídaní na téma obnovy, potom dostáváme vytištěné biblické odkazy, úryvky z náboženských knih, otázky k zamyšlení a závěrečnou modlitbu, vždy související s daným tématem. Vše – povídání i odkazy – slouží jako podnět k rozjímání, na které je po povídání vyhrazena necelá hodina času. Můžeme si vybírat, co číst, nad čím rozjímat... Každý den jsme také slavili mši svatou. A v sobotu jsme se vydali na „procházečku“, kdy jsme šli krásným, podzimně zbarveným lesem, užívali jsme si čas s kamarády a pozorovali jsme krásu Božího stvoření.

Asi nejzákladnější myšlenkou, kte-

rou jsem si z této obnovy odnesla, je, že svoboda je vlastně, když jsme sami sebou, a protože člověk byl stvořen k Božímu obrazu a k dobru, svobodný člověk tedy koná dobro, dodržuje desatero atd. A svobodní jsme tehdy, kdy nejsme v otroctví hříchu, kdy nejsme v područí ďábla. Je to zcela logická úvaha, která nám může pomoci, kdykoli bychom byli v pokušení myslet si, že nás Boží přikázání nějak omezují.

Celkově se obnova vydařila. Pro nás duchovní život je důležité se jednou za čas nějaké obnovy účastnit. Tam se totiž opravdu můžeme ztišit, rozjímat, trávit čas s Bohem, ale i s věřícími přáteli, kteří tam jsou s námi ze stejného důvodu. Po návratu do každodenního života pak ze zážitku duchovní obnovy můžeme čerpat sílu k víře, k duchovním bojům, k bojům o víru, k modlitbě jako rozhovoru s Bohem, ne jako povinnosti... Určitě bych všem bez ohledu na věk doporučila, aby se aspoň jednou za rok, třeba před většími svátky, nějaké duchovní obnovy zúčastnili.

Cecilka Linková

Hledání neztraceného času

Během letního zkouškového období jsem se učila v jedné knihovně v Praze. U vedlejšího stolu seděl kluk a usilovně se učil. Najednou se zvedl, kopl do židle a začal vykřikovat: „Proč se musím učit takové věci?! Proč to vůbec dělám? Proč radši netahám gumy v Michelince? “ načěž nakopl další židli a odešel. O pár minut později se dotčným vrátil zpět. Sedl si ke knize a dál v klidu pokračoval ve studiu. Každý to tak někdy máme. A máme „cosi“, co nás nutí si k té knize sedat.

Když jsem dělala pohovor na fakultu, ptali se mě, proč chci být lékařkou. A já jsem vyprávěla, že mě fascinuje, jak funguje lidské tělo a jak jej chci zkoumat a pochopit, a že ráda pracuji s lidmi a podobné věci, jen abych nemusela říkat, že chci zachraňovat lidi a nezněla moc obyčejně. Ale stejně to ve mně je. Chci zachraňovat lidi a udělat ze světa lepší místo. Chci očkovat děti v Africe a všechny je zbavit nemocí. A tak jsem plna ideálů nastoupila na fakultu. Měla jsem jakés takés povědomí o tom, co to je nemocnice, a že tam lidi občas i trpí a umírají, ale to bylo vše. A když jsem se v Dobronicích dozvěděla o tom, že bych si mohla udělat sanitářský kurz, říkala jsem si, bezva, to je úžasná možnost brigády, vydělám si, podívám se do nemocnice a naučím se něco víc a budu moct lépe a rychleji a efektivněji zachraňovat lidi, když budu koukat lékařům pod ruce už od začátku studia.

Tak jsem plna nadšení nastoupila na LDNku na sanitářskou praxi. Viděla jsem opravdové pacienty. Dědoušky a

babičky s diagnózami chronických nemocí a hlavně stáří; trpící, ležící, zmatené, osamocené, umírající. Viděla jsem utahané sestřičky a ještě utahanější sanitářky. A uvědomila jsem si, že tohle je místo, kde jednoho dne budu pracovat. Upřímně, chtělo se mi brečet. Co je na tomhle hezkého? Pochopit, jak funguje lidské tělo, je sice hezké, ale já chci spásit svět a ne předepisovat dědouškům a babičkám léky na tlak a sledovat, jak pomalu umírají. Ale i přesto jsem sanitářský kurz dokončila a začala pracovat jako sanitářka v jednom nejmenovaném nemocničním zařízení. Ani nevím, kolikrát jsem na směně brečela, když jsem omývala mrtvé tělo, a přemýšlela, jestli neseknu s medicínou a nepůjdu radši učit pubertáky literaturu a biologii.

A potom jsem se ocitla na přednášce o paliativní medicíně. Najednou mi někdo říkal, že existuje i jiná varianta. Tak jsem si sjednala letní praxi na paliativním oddělení. A těch deset dnů, které jsem tam strávila, byla pořádná rána do obličeje celé mé bazální existence.

Co je to paliativní péče? Slovo paliativní je odvozeno z latinského *pallium*, což znamená rouška nebo plášť. Tato etymologie naznačuje, co je úkolem paliativní péče – zakrýt hojivou rouškou účinky nevléčitelné nemoci (O organizaci paliativní péče, 2004, s. 21). Na rozdíl od kurativní medicíny paliativní medicína již neléčí původ nemoci, ale snaží se zmírnit její příznaky a tišit bolest. Nejdůležitější je ovšem řešení psychologických, sociálních a hlavně duchovních

potřeb pacienta a jeho blízkých.

A co je na tom tolik úžasného? Na oddělení pracoval tým lidí, kteří věřili ve smysluplnost svojí práce a především v to, že smrt je sice nezbytná součást života, ale dá se to zařídit i tak, aby nebyla děsivá. Věřili tomu – a začala jsem tomu věřit i já – že dlouhé umírání může nabýt smyslu, když ho člověk využije na usmíření s rodinou, přáteli i nepřáteli i se sebou samým. A viděla jsem, že smrt je potom lepší jak pro samotného člověka, tak pro jeho blízké. Viděla jsem, jak důležité je doprovázet člověka v jeho posledních dnech a kolik toho ležící a zdánlivě neschopný člověk může nabídnout. Viděla jsem, že se bolesti dají tlumit, aniž by byl člověk „totálně mimo“. Viděla jsem, že i z dlouhodobého pobytu v nemocnici – který vlastně skončí v már-

nici – se dá udělat smysluplný a důstojný život.

Těch čtrnáct služeb, co jsem zatím odsloužila na paliativním oddělení (v době, kdy toto čtete, už jich je pravděpodobně o něco více), mě nezměnilo. Pořád jsem líná, často trávím čas čtením, či sledováním zbytečností, ale vím, že i já budu jednoho dne umírat. Budu potřebovat nakrmit, utřít zadek, napolohovat a především budu potřebovat, aby se mnou někdo byl, podržel mě za ruku, pomohl mi smířit se sama se sebou, s Bohem a svými blízkými. Budu potřebovat, aby mě někdo ujistil, že můj život měl smysl a že až umřu, tak mě přivítá Bůh s otevřenou náručí. A doufám, že budu mít možnost ležet na oddělení, kde mi takovou péči poskytnou.

Maruška Holcová

Pravidelný pořad bohoslužeb

Brandýs n. L., kostel Obrácení sv. Pavla	St 18.00, Čt 8.30, Pá 18.00, Ne 8.30
Lázně Toušeň, kostel sv. Floriána	Út 18.00, Ne 10.15
Svémyslice, kostel sv. Prokopa	Ne 14.30
Zápy, kostel sv. Jakuba	<i>1. sobota v měsíci 16.15</i>
Mratín, kostel sv. Michala	<i>2. sobota v měsíci 16.15</i>
Sluhy, kostel sv. Vojtěcha	<i>3. sobota v měsíci 16.15</i>

Bohoslužby v okolních farnostech

St. Boleslav, Nanebevzetí P. Marie	Po, St 9.00, Čt, Pá 18.00, So 9.00, Ne 9.00
St. Boleslav, sv. Václava	Ne 18.00
Čelákovice, Nanebevzetí P. Marie	Ne 9.30
Mochov, sv. Bartoloměje	Ne 8.00 (<i>mimo 1. neděli v měsíci</i>)
Nehvizdy, sv. Václava	Ne 11.00 (<i>mimo 1. neděli v měsíci</i>)
Chvaly, sv. Ludmily	Út, Čt, Pá 18.30, St, So 8.30, Ne 8.30, 18.30
